

Карпатська Русь

Карпатська Русь Carpatho-Rus

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT YONKERS, NEW YORK AND OTHER MAILING ADDRESSES

Ч,8 ЮНКЕРС Н.Й. 14ГО, АПРИЛЯ 1995, YONKERS, N.Y. APRIL 14, 1995, VOL.LXVIII, NO. 8

УКРАЇНСКА АТОМНА ЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ В ЧЕРНОБІЛІЮ ЗНОВ ГРОЗИТ ВИБУХОМ

КИЇВ, ВАРШАВА (З ріжних жерел). - Атомна електровня в Чернобілю знов грозит вибухом. Реактор #4, котрий причинив катастрофу в 1986 р., і сусідний чинний реактор #3 можут каждой хвилі завалитися. Остерігаючий довірочний рапорт західних експертів був затаений властями Европейской Унії.

Европейска Комісія вислала в половині марта до Чернобіля спеціалістів з кількох західних фірм. Однак їх рапорту не подала до відомости - правдоподібно тому, жеби не зробити паніки. Бритийский тижневик «Observer» дістав рапорт і опублікувал в понеділок, 27 марта його висліди в статі "Заходови грозит нова нуклеарна катастрофа".

Рапорт остерігає, же бетоновий саркофаг, збудований на останках будинку, в котром находится знищений вибухом в 1986 р. реактор #4, ест надвереджений до границь витривалости і близкий трісненя.

Што гірше, бльок Б - будинок меже реакторами ## 3 і 4, што ест разом одним конструкціом - грозит заваленьом. Послі знищеня в 1986 р. реактора #4 бльок стратив опертя, обтяженя фундаменту перевисшат пять разів його витривалість. Если би бльок провалився, дійшло би до страшной трагедії.

Був би знищений саркофаг, ізолюючий рештки реактора #4 - "радиоактивну бомбу". Західні експерти ствердили, же внутрі саркофагу ест десять раз більше радиоактивного злomu ("скрепу"), ніж думали Українці. Може його бути і більше. Від вибуху в 1986 р. ніхто не дійшов до центральної салі реактора і ніхто не знає, што там дієся. А там находится найбільше радиоактивних останків.

Розвал конструкції міг би знищити поблизкий реактор #3. Тото довело би до неконтрольованой реакції і радиоактивного вибуху.

В обох випадках нуклеарна хмара покрилаби цілу Европу.

Заходни експерти мали збадати условия побудованя в Чернобілю нового саркофагу, котрий забезпечував би реактори. До групи входили працівники

шести фирм з Великобританії, Франції і Німеччини, котрі творят корпорацію "Alliance", котра виграла конкурс на будову нового саркофагу. Новий будинок "накрил би" дотеперішний. В той спосіб хоронена булаби розбірка старой конструкції і добуваня радиоактивного грузу і злomu з внутра будинку.

РОСИЙСКА МАФИЯ В США

Газета "Новое Русское Слово" з дня 22 марта 1995 р. подала інформації про слідство Сенатского Підкомітету діяльности русской мафії в США.

Передовсім треба пояснити назву газети. Названа висше газета ест газетом еврейском на руском язике. Слова в газеті "руска мафия" означають мафию, котра повстала серед емігрантів з бувшого СССР, што виїздили до Ізраїля з совітским паспортом, але туду не поїхали, лем зачекали в Австрії, жеби дістати позволения на поїздку в США. Таких емігрантів було десятки тисяч. Послі приїзда в Америку они діставали поміч від спеціального комітету, котрий розпоряджав фондами 24 мільйонів дол., ухвалених Сенатом США на поміч еврейским емігрантам з СССР. Правильно назва повинна бути "росийска мафия", тому што она бере свій початок в Росії, але еи члени не сут русской национальности.

Подаеме інформацію за Н.Р.С. про слідство Сенатского підкомітету: "В Нью Йорку побували члени сталого сенатского підкомітету в справах слідства. В четвер, 16-го марта законодателі провели неоголошену зустрічу з сотрудниками містечких і федеральных правоохоронних відділов. Темою була небезпека для США, яку створює діяльність емігрантів і гостей з бувшого СССР. Встріча була організована цловим (таможенным) урядом США і називалася "Русска організована преступність в дії". Ест думка, што за такою зустрічею може прийти до публичних сенатских переслухань в справі русской організованої преступности в США.

Зо сторони правоохоронних органів міста присутних було близько 30 осіб. Чотири члени сенатского комітету охарактеризовали свою поїздку в Нью-Йорк як "пошук фактів, за котрими можут прийти други зустрічи, а также рекомендації провести публични переслуханя".

Один з членів підкомітета додал, што зустріча, котра одбувалася при закритих дверях, "ясно означає дашто більше, як хвилеве заінтересованя до русской преступности в США. Ми інтересувалися нею і скорше. Ми збираемєся інтересувати нею і в будучім".

Недавно директор FBI Луис Фри подав, што його бюро веде по всему краю близько 35 справ, в котрих "підозріваються представителі русской організованої преступности".

ПРОЦЕС УБИВЦІВ ПОЛЯКА В БЕРЛІНІ

БОНН. - Перед Крайовим Судом в Берліні почався процес сімох молодих Німців, котри в місяцю липню (июлю) 1994 р., вкинули 45-річного Поляка до ріки Шпреви в берлінской дільниці Фридрихсхайн, не дали йому вийти з води і причинили його смерть.

Оскаржени ест віком від 16 до 25 років, серед котрих дві дівчини в роках 16-17, твердили, што они не хотіли смерти Поляка. Другого, кинутого до води Поляка вратувала німецка поліція. Оба Поляки були пияни.

Оден з оскаржених зізнав, што Поляки зачіпали их колежанок. Першого з них пхнул до води, жеби йому дати научку. Не думал, же він може утонуги. Думал, же він доплине до острова, котрий оддалений о 150 метров. Другий оскаржений признався до участі в шарпаніні у воді. Твердив, што ніхто не хотів смерти Поляка.

Суд буде тягнутися до мая.

ДОЛЛАР ДАЛЬШЕ ПАДАЄ

ТОКІЙО.- Вартость доллара США на токійской біржи впала в вівторок, 4-го априля, до 85,75 йена. То ест новий абсолютний рекорд американской валюти.

Жеби запобігти спаданю американской валюти, японскі і американскі банки центральни почали в понеділок спільну акцію інтервенційну, котра полягає на закупі доллара і продажі йена. Понеже експортовани фірми і інвестори машинової промишленности континували закуп йенів, японска валюта дальше зискувала

(Продовженя на ст. 2)

(Продовження з ст. 1)

на вартості у вівторок.

Збільшення вартості йена викликає спадок цін акцій на ринку вартісних паперів. Ціни, нотовані у вівторок, виносили 15,630 пунктів, рівень не нотований від 1990 року.

Японський прем'єр Томіичи Мураяма запевнив у вівторок, же уряд зробить все, жеби стримати дальшу підвишку вартості японської валюти. Опізнят она виход господарки краю з рецесії, котра триває уже п'ять років. Занадто сильний йен причиняє до дальшої утечі місць праці за границю, котра твориться в результаті переносення продукції поза японські острови. Вартість йена в порівнянню до доллара виросла від початку року о 13 процент.

НАША ЗАГОРОДА

Появилось 2 і 3-те (спарене) число журналу "Загорода", який видає Музей Культури Лемків в Зиндранові. На 80 сторінках дописи про історію і культуру нашого народу, спогади, одозви на перше число журналу, гумор і лемківська кухня.

Перше подано допис Федора Гоча "Жебы знали, хто мы", в якому дано аналіз роботи і задачі Музею, проблеми видання "Загороды" та організації культурних міроприємств як "Русалія" та інші. Далій ідуть цікаві матеріали "Наслідки для Лемків I і II-ой світової войн" Ігора Дукляничча, "Мученик за віру вітців" Михала Сандовича, "Друга Лемківська осін творча" Олени Дуць, "Дитинство було цікавим" Владислава Грабана, "Свято Лемківських традицій" Миколи Мушинки, "Церква в Тиличу" Ласо Самборського, "Зима в Карпатах" Семана Мадзеляна, "Як мясниці, то мясниці Теодора Кузьяка та інші матеріали з культури та життя Лемків. Дуже гарна окладинка в кольорах. На першій сторінці "Церква в Тиличу", а на четвертій - "Лемкиня" в народнім строю пензля Теодора Кузьяка.

Можна сміло повісти, же журнал "Загорода", то той, якого ждали Лемки, який потрібний Лемкам не лем в старім краю, але і розшмареним по світі. Він жерело цілющої духовности спрагненим Лемкам.

З виходом в світ журналу "Загорода" на рідній землі, можна повісти, же не вмерла Лемковина. Вона жыє, наберає сил і кличе нас в рідні гори, бо там наша, хоць камениста і неурожайна земля, але прадідівська, там кости наших предків, наші гени, наша будучност.

Наша задача витати "Загороду" в кожді лемківскі родині, дати в руки кождому Лемку і Лемкині, писати спогади з життя, о культурі і звичаях в нашім краю.

Все ярче і ярче гори, наш світильник рідної культури і зогрівай серця Лемків!

Петро ЛЕМ.

Нил ПОПОВ

ЛЕМКІВСКЕ НАСЕЛЕННЯ ПО СХІДНОМУ СКЛОНУ КАРПАТ

Між іншим, нема чоловіка, з яким було б так легко примиритись, як з Лемком. Для того досить йому перекопатись в чистосердечному розкаянні винуватого, який прагне примиритись. Но то стає тим трудніше, чим частійше Лемка обманули. Побожність його пояснюється тим, што він жыє високо в горах, далеко від тих, што жыють в долинах, близше других до неба, оточений різними чудами природи, котры постійно наминають йому о всемогущім Богу. Тому, што він постійно видит незрозуміли для него явища, то мимоволі стає суевірним. Усердне трудолюбіє зроджує в ньому багато доброти, яка мешканцям низин менше притаманна. Неполюродна земля не винагороджує його мозолисту працю, і нерідко, незважаючи на важкий труд, мало родит.

Обробляючи землю, він повинен викинути каміня, привезти з далека більш урожайну землю абы посадити бандурки і посіяти овес. Нерідко так трудно посіяний овес завалит передчасно выпавший сніг. Однак Лемко привязаний до своєї землички і не рахуючи з мозольним трудом, дорожит нею, бо то отцовизна.

Для него плодюроднійши землі не сут так милы, як тоты каменисти, малопригодны для управы горы. Лемко, жывучи в трудностях і біді, близко до серця бере чуже горе і все готовый помочы. В горах мало сел, і Лемки будують хижы далеко одна одної, бо для вижытия треба землі більше мати. Тому зрозуміло, же Лемко, живучий отдалено от світа високо в горах, за все рад кождому гостю, сердечно витат і просит всіх в отдалену хижину, де бідна мебель вшитка ним самим зроблена. Якщо прибувший з далека, то гостит, чим хата богата і цікавиться новинами.

Треба бути барз отважним і рішучым, абы ганятися за дичыном по крутых скалах Карпатских гір, не взираючи на ущелія і пропасти. Потрібна спритність і осторожність, абы вилізти на вершок самої крутой скалы, зрубати там дерево, кинути його вниз до пливучого потічка, і з сокирою в руці спуститися в страшну глибину, звязати кілька до купы і на них приплисти до потрібного місця. Так само розум Лемка не мож назвати нерозвиненим або одичалым, бо на каменистых, черствых скатах Карпатских гір виростити трохи вівса і бандурок треба мати терпіння, сили, природного розуму, бо то не на урожайных землях коло Сяну, Дністра і Висли. В горах тяжким трудом добитый урожай може бути загублений зливами або снігом ранной зими.

Лемки, як люди здоровы і сильны, звикли переносити всяку непогоду, трудности стихий, в більшости надаються для войскової службы, бо звикли боротися з холодом, бурями, зливами, можут без страху боротися з ворогом і не боятися куль. Звиклий до скромної іды

Лемко, все задоволеный своєю долею. Йому старчит кавалець хліба, навет черствого, бандурки і чир (похлебка), приготовленого з муки, і заквашеного грубо змолотого вівса, то він юш задоволеный.

Но для того, абы прокормити родину, не все вистарчит тяжким трудом добитых продуктів, тому приходится глядати додаткового заробку народным промыслом. Лемки акуратно робят деревяны річы як корита, боденки, конвы, путні і другы потрібны річы, якы продають на ярмарках не лем близких міст, але везут до Кракова, Перемышля і навет Львова. Тому, што добре робит столярку, його охочо нимають в місті, селах на долах. Богато в час сінокосів і жнив з косою і серпом идуть на заробок в Галичину, а в більшости в Венгрию. Они добры робітники, але декотры любят палонку. Другы берутся за ремесло або торговлю, виробляють полотно, сушат фрукты, валять рибу, готуют деготь, працюють в гутах скла, копальнях, угольных ямах, солярях.

Однак, всі, хто в літню пору пішов на заробок на чужину, на зиму повертат в рідні гори до родини з заробленима на хліб грошыма.

Але не вшитки идуть на заробок, а наоборот, з приходом весны, коли снігы тают, взбераються выше в гори і згонят туды овец, тому, што трава на висотах придає веце смаку овечому молоку і приготовленому з него сыру - брынзы. В тот час Лемки уживають молоко, сыр і сиворотку. Для пастухів строят шалашы, а для овец - кошары. В маленьких домиках, званих колибою, готуют сыр - брынзу з надоеного молока.

Овцеводству Лемки научилися од Мадярів. О тим свідчит то, што у тых і других старшого пастуха зовут "бака", а простого пастуха - "югас". Бака, што має під собом кілька югасів, выбератся з досвідчених і старших пастухів. Він не лем вміє приготувити ліпше сыр, пасти овец, але вміє лічити хворі вівці. Треба знати, што медичной науки немає, лем кус практики і заговарюваня. Кед його лічення не помагат, то каже, же она зачарувана.

Прекрасный звичай восени гнати стада з пастбищу додому. Коло стада бігають гарні, велькы білі пси. Они такы сильны, же кождий переможе вовка, і вовкы втічут. За отарами идуть співаючи святково одітш дівчата і пастухи, котры грають на скрипках, пищавках. Шествіє замикат бака на кони, а решта коней несут пастушу утвар.

Повернення отары на зиму додому, велике торжество для кождого газды, який дістає свою долю сыру - брынзы.

Подібно, як і вшитки Славяне, Лемки любят співати і танцювати. Их пісні романтичного характера і маот штоси спільного з Краковяками, жителями берегів Висли, деколи проявляються в формі балади і зображають страшну подію. Такы балади отріжняються смутным

(Продовження на ст. 3)

(Продовження з ст. 2)

характером, якби подражали горам і лісам, окутаних туманом.

Танці їх сходяться з сербським "коло", підкреслюють спритність і смілість. Коли танцює хлопець, то підскакує високо, шмарит високо топором, імає на лету і танцюючи маше над головою. Дівчата стоять в колючку і ждуть, коли приде їх час брати участь в танці.

Цілком природно, же у народа, котрий постійно живе рядом з природою, надзвичайно розвинуті метеорологічні відомості і навет прикрашені декотрим поетичним блеском. Запас тих поетичних відомостей складатся з легенд, саг і казок. В них тверда віра в надзвичайні істоти, што якобы живут лем в їх горах. Легенди повязані з прийняттям християнства. Сама популярна розповідат о святой Кунигунді, наприклад, о том, як для спасіння од диких монгольских орд ангелы збудували ей кріпост-фортецу в скалах, де бурно несеся пінистий Дунаец. В другой легенді оповідається, же коли свята Кунигунда, ратуєчись от тих варварів, ступила на камен, витиснува на ній зображення своєї ступні. О той святой упоминається в легендах о походженю Попрада, о початках копальні соли в Величці та ін.

Подібні легенди оповідають о святом Йоані з Дуклі, о святих братях Геврасію і Протасію. О часах язичества наминають нам казки о спільній вірі з другима народами і всякого рода духів. Заслугоує уваги казка о так називаних *дивоженах (т.е. диких женах)*. За словами казки, то були велькі істоти женского пола (рода) паскудной наружности, зварячого характера і дуже злы. Их довге волося розвивалось при вітрі як в фурій. Цілий живіт (бріх) покритий волосям. На голові они носили червену шапку. Недобру славу нажили собі тим, што крали і обмінювали новонароджені діти. Тому їх дуже боялись. Они пильнували дома, де народилася дитина і коли не було никого в дома, крали дітей, а на їх місце зоставляли своїх безобразних і неспокійних крикунів. Але, як каже казка, мож було повернути вкрадене дитя. Мати вкраденої дитини брала підкинутого, виносила на смітник, била, кормила гнилыми яйцями зо шкарупом, кричала: "Возми свое, отдай мое". Материнске серце дивожені не могло перенести мук і плачу дитини і она брала го назад, а повертала вкрадене.

В більшости казок головну ролю грають сокровища, т.е. дорогоцінні камені і метали, які знаходяться всередині Карпатских гір. Так, в одній казці оповідається о горі Гевонт (в округі Нового Санча). Якобы в ній прикований до алмазного стовба золотими ланцугами монах, котрий обдарує великими дорогоцінностями того, хто го звільнит. Но вхід до печери, де знаходиться тот монах так узкий, же не каждый може увидіти і там всякий воген гасне. Може бути, же тоті казки наминають нам, же і в північних Карпатах скриваються велькі сокровища, як і в полудневых.

(Далі буде)

ВІКТОР ГЛАДИК (VICTOR HLADICK, GLADIK)

(1873-1947)

Віктор Гладик вродил ся в селі Кункова, де скінчыл сільську школу. Пізніше закінчыл гімназію в Ясьлі, але на дальшу едукацію - хоц был здібний - родиче не мали грошы. Такы обставины примусили його емігрувати до Америки (1893 рока). Гын початково робил переважні під землем, рубаючи угель. Одраз тіж втягнул ся до діяльности суспільно-церківной. В Америці - як не-еден Лемко - Гладик стал ся великим прихильником православія. Іздил по ріжних кутах краю і помагал (часто зачынал) творити православны парохії. Першом газетом в якій робил был Світ, орган Русского Православного Общества Взаимопомощи. Не барз захоплений дописами печатанима в той газеті - скликал зобрания карпато-руских дітчи (лютий 1902 рока-Нью Йорк) "...з цілю основанія правдиві русской газеты". За пожичены грошы купил типографічны машыны і 24 марця 1902 рока напечатал перший номер Правды. Початки были барз тяжкі але облегченя пришло уж наступного рока. Друга Конвенція Общества Русских Братств (вересен 1903 рока), медже котрого основателями (зобрания організаційне мало місце 1 липня 1900 рока) был і Гладик - приняло Правду як свій пресовий орган і наказало своим членам платити 10 центів місячні на утриманя той газети. О.Р.Б. дос скоро росло в силу (1902 рік-546 членів, 1910-5569, 1921-12612) і разом з ним розвивяла ся Правда. В маю 1905 рока перенесено редакцію газети з Нью Йорка до Olurphant, PA, де перенял ей лемківскій священник - Феофан Обухевич. Товды Віктор Гладик занял ся печатаньом газети Поступ.

Віктор Гладик брал уділ в Конвенції славянских журналистів в гамериканскім місті St. Louis (1903?). Наступного рока, разом з інчима русофільскими газетами, Гладикова Правда вела діяльність зиряючу до витворгня прихильного наставлєня до Росии (зо взгляду на ей війну з Японьом).

В. П. Гладик был членом *Русского Православного Общества Взаимопомощи*. Осма Конвенція той організації (1911) покликала його до девято-особовой комісії, маючої заняти ся зміном статута.

Перед Першом Сьвітовом Війном Віктор П. Гладик замешкал в Канаді (закликаний до спомагання гын мешкаючих русофилі і "одоганим" з Нью Йорка персональними свариями). Початково мешкал в Edmonton, де основал (альбо лем был першим редактором, основаной через галицкого русофиля Василя Черняка) газету Русскій Голос (17 квітня 1913, печатана до 20 червця 1916 рока). Група русофили (Василь Черняк, котрий доробил ся глядаючи золота на Алясці; Андрій Шандро, маючий велику фарму; Тимофій Фуярчук, маючий готель; Іван і Кондрат Шеренета, Віктор Островскій і Віктор Гладик) зачала барз енергічні діяти. Засадами їх поступованя было: православіє, русофілізм і лібералізм. Взяти ся они тіж за бізнес і основали (1 вересня 1914 року) кооперативу в місті Лемонт, (Продовження на ст. 4)

(Продовження з ст.3)

котрою вартість оцінено на \$50 тисяч. Канадська ліберальна партія спомогала їм (тіж фінансово). З другої сторони канадські консерватисти спомогали газету Новини, котра вела діяльність українську (втігаючи греко-католицьких священників до того). Тоді дві газети провадили велику боротьбу і порушали ціле русофільське і українське середовище західної Канади (головні штати: Alberta, Manitoba, Saskatchewan). До православної церкви в Edmonton стягнуто нового священника (Григорій Сорока), а дяком став Лемко Теодор Федоронько, який тіж зачав вчити 25 діти в школі отвореній при церкві.

Діяльність русофільської групи в Edmonton не барз підходила російському православному нью-йоркському єпископові Александрові, котрий був тіж зверхником православної церкви в Канаді. Переважні російські, православні священники не розуміли і не барз хотіли розуміти Карпатських Русинів. Зато деякі з них не лем думали але і робили так, чтобы освободити ся од юрисдикції Російскою Православною Церквою (по тихи вели політику ворожу єпископові Александрові, описували його як Українця і довели до великого зменшення його значення). Хоч ідеологічні рахували они себе руськими (Росіянами) то однак спостерегали культурову різницю між собою а правдивими Росіянами. В тот спосіб доходило до писання ся їх (хоч-коли не маючи іще свідомого заміру одступування од Росіян) за "Карпаторосів", як осібну націю.

В 1913 року мали місце вибори до штейтвого парламенту в Альберці. В Вітфордському окрузі (лежачим на північний-захід од міста Vegreville, блиско Edmonton), де Галичан і Буковинців було 85%, а Англичан лем 15% - дішло до великої політичної боротьби. Віктор Гладик був в першій ряді русофільських політиків. Побідил, спераний через лібералів, кандидат русофілів - Андрій Шандро (пропав український кандидат - Павло Рудик). Тот, за намовом між інчима Віктора Гладика, представлял в парламенті, вшитких Галичан і Буковинців як руських люди. Привело то до вшмарення численних українських учителів зо шкіл і залетя тріох українських учительських семінарій. Павло Рудик зашмарил Андріюві Шандро, што він был нелегальні вибраний і справа нашла ся в суді. Шандро програв (оба стратили по 15 тисяч дулярів на процес і барз збіднили) а суд назначил нові вибори. Тоті зас выграв Шандро. Хотячи одзначити тоту побіду поставлено памятник, котрий посвячено в ден Святых Апостолів Петра і Павла, 1915 року. Зобрало ся деси 5 тисяч люди (нарахувано 530 возів), до котрых промовили, атакуючы Українців - Василь Черняк і Віктор Гладик. Православний центр в Нью Йорку барз холодно принял посатавліня памятника і тоті зас барз зозлостило русофілів. Неодолго дішло до якисой сваєні між Андрієм Шандро а інчима русофіліями, котра привела до переходу Шандро до Українців.

Вчаснійше Віктор П. Гладик переїхал до Winnipeg, де основал газету Русскій Народ (18 листопада 1914). Мала она вісем сторін, середнього газетового формату і была

(Продовження на ст. 5)

ПРО ШТО ПИСАЛА ГАЗЕТА
"ПРАВДА" ВІД 27-ГО МАЯ 1932 Р.

ЛЕМКОВСКИЙ КОНЦЕРТЪ И БАЛЪ ВЫШОЛЪ УСПѢШНО

Бруклинъ, Н. І.

Дорогой Г-нъ Редакторъ, будьте добры помѣстити моихъ пару словъ въ газетѣ «Правда».

Якъ уже вѣдомо всѣмъ читателямъ «Правды», 14-го мая сего года отбылся въ Джерзи Сити Н. Дж., великій лемковскій концертъ и балъ въ пользу предплаты русскихъ газетъ до старому краю на Лемковщинѣ.

Около полъ до осьмой години вечеромъ всѣ артисты были уже на сценѣ и чекали на свою роль, кто до якої былъ назначеный. Всѣхъ артистовъ было больше 75. Такъ и я, старый, по свѣтѣ выгаруваный, выхожу на платформу и росзерамъ помежъ плахты, абы увидѣти, сколько то лемковъ на лемковскій концертъ и балъ загостило. Галя 125 футовъ долга и 75 широка — 900 кресель, и всѣ заполнены, а по обохъ сторонахъ гали народа стояло около 200. Коли я увидѣлъ столько лемковъ, пришло мнѣ на мысль, же я читалъ въ «Правдѣ» допись нашего лемка изъ Гарфильда, Н. Дж., котрый писалъ, что нѣтъ лемковъ, а есть лемъ весь русскій народъ. О, реку, что вѣрю то вѣрю, але того одно ужъ не можю повѣрити, хотяи бы мнѣ кто повѣдалъ и писалъ въ газетахъ, же нѣтъ лемковъ, бо тутъ уже есть фактъ, же лемки были, суть и будутъ, бо каждый и найтемнѣйшій человекъ на свѣтѣ може то знати, же столько лемковъ, якъ было на лемковскомъ концертѣ и балу 14 мая, не могло ся уродити за такъ короткій часъ.

На то народне торжество пришли лемки изъ каждой наименьшой и наибольшой закутки изъ околицы Нью Йорка. Были гости лемки ажъ и зъ Филадельфи, Па. Нашъ пайславнѣйшій лемко-американецъ Ва. ъко Дзядикъ, средней ваги бокса чемпионъ свѣта, загостилъ на наше народне торжество со своимъ отцомъ и родиною, котры прїѣхали на трехъ автомобиляхъ. Нашъ чемпионъ былъ привитаный отъ имени Лемковского Союза букетомъ живыхъ цвѣтовъ, котрый подала ему наша лемкиня миссъ Параска Водзикъ.

(Продовження на ст.5)

(Продовження з ст.4)

печатана раз в тиждень. Гроші на печатання газети, здібний до того Віктор Гладик зібрав головні серед парохіян дос великої православної церкви в тій місці. Офіційні редагував він Русский Народ до 1 мая 1919, але фактичні деси пів рока коротше. Гладикове перевести ся до Winnipeg було викликане барз великом активністю Василя Черняка, котрий випереджав Гладика во вшыткы і остаточні перенял тіж од нього редагування Русского Голосу. Віктор Гладик приписував собі авторство плану построєня кооперативы в Лемонті (і мал надіяти ся заробити якісь грошы на тій бізнесі). Василь Черняк однак остро тому заперечыл і спротивил ся. Дішло тіж до якісьх ідеологічних сварнь медже тыма двома русофільськыма діячами. Василь Черняк зашмарил Вікторови Гладикови, што тот не є таким твердым русским, яким мал бы быти. Здає ся, што Віктор Гладик троха тягнул в страну Карпатських Русинів - містячы ся одночасно в головных принципах русофільской політики і будучы ей великим прихильником.

В Winnipeg Віктор Гладик зачал од наставляня православної парохії на русофільский розвій (привело то до лишня парохії через нечисленных гын Українцїв). В 1916 році Російска Православна Місія в Нью Йорку прислала до Вінніпегу нового священика - галиційского, завзятого русофїла Адама Філіповского. Він не был женатий і надіяно ся, што колиси стане першым православным єпископом в Канаді. В місці тіж нашол ся, товды іщы студент, Лемко о русофільськы наставляню Роман Саміло. Інчий Лемко, родом з Фльоринки - Теодор Кохан доповнил русофільську групу, котра зачала енергічну діяльність.

В маю 1917 року зачала ся дос велика борба медже деякыма парохіянами в Winnipeg а Архим. Адамом. Проблемом были справи фінансовы парохії. В. П. Гладик станул по страні Архим. Адама. До судового процесу дішло на весну 1918 року. Архим. Адам представил в суді довід його переходу на парохію в Minneapolis, MN так як вчаснійше наказал йому єпископ Александер (чого однак товды не зробил). Судя зарядил, што справа є розвязана. По процесі Архим. Адам нияк не перетхал до своей новой парохії, але лишыл ся в Winnipeg. В тот спосіб перехитрил він і суд і єпископа Александра і сварючых ся в нм парохіян. Цілий тот плян приписувано В. П. Гладикови. Видячы, што Архим. Адама не мож побідити, част парохіян лишыла його церков і купила нову, яку названо Народна Православна Церков. Члены той парохії просили єпископа Александра о пароха, але В. П. Гладик і Архим. Адам представили йому їх як громаду неспокійну і бурхливу. Зато мала она початково проблеми з дістаньом одповіднього священика. По пару місяцях обнял ей Українец П. Божик і дост скоро створил українську парохію (зо школом) зо 150 переважні буковїнських родин.

(Далій буде)

(Продовження з ст.4)

На того підприємці былъ запрошенъ и нашъ честный лемко-американецъ г-нъ Михаилъ Голодь, Предсѣдатель О. Р. Б., но на жалъ не могъ прійти, лемъ послалъ письмо съ поздравленіемъ всеѣхъ лемковъ, а въ письмѣ чека на \$5.00, яко жертву въ пользу русскіхъ газетъ до старого краю.

Нашому честному лемкови Г-ну Голоду всеѣ гости лемки складають сердечну благодарность за его сердечну и добру любовь къ своему народу.

Такъ само честь и слава нашому лемко-американцу Ваньку Дядику и его отцу и родицѣ, же насъ не позабыли, а прішли изъ такъ далской дороги на наше народне торжество.

Еще належитєя велика благодарность отъ всеѣхъ американскіхъ лемковъ нашему бурсаку Сяноцкой бурсы — г-ну Стефану Геренчаку изъ Джерзи Сити, Н. Дж., который допомогъ миѣ всеѣми своими силами устроити такій великій лемковскій концертъ и балъ, якого еще лемки не мали въ житію. Той нашъ бурсакъ трудился за цѣлы 2 мѣсяцы и въ потребѣ того концерта и балу онъ объѣхалъ 1,300 миль своимъ автомобилемъ и цента за то не раховалъ.

Чистого дохода въ пользу предплаты газеты «Лемко» и другихъ газетъ прішло г-нъ нашомъ концертѣ и балу около \$400.

Съ почтеніемъ

СТЕФАНЪ ШКИМБА

ЖЕРТВУЙТЕ
НА
ПРЕС-ФОНД

"КАРПАТСКОЙ
РУСИ"

ЩЕДРО!

СТАВАЙТЕ СОТНИКАМИ!

ОПЛАТИТЕ ГАЗЕТУ ДЛЯ

ЛЕМКІВ В КРАЮ!

ВЕСЕЛИХ ПАСХАЛЬНЫХ СВЯТ

ВСІМ ЧИТАТЕЛЯМ НАШОІ ГАЗЕТИ

БАЖАЄ РЕДАКЦІЯ.